

Духът на пророчеството: водителство и поучение

Двете плочи на Авакум

Jeff Pippenger
2012-10-15

Двете плочи на Авакум 3 от 95

Въведение: Основата на двете плочи на Авакум

Тази поредица се нарича „Двете таблици на Авакум“. Досега ние извличахме определени истини от картите от 1843 и 1850 година не за да ги защитаваме библийски на този етап, а за да установим, че Елън Уайт одобрява тези истини. Нашето твърдение е, че ако отхвърляте тези основополагащи истини, в същото време отхвърляте и Духа на пророчеството. Искаме първо това да бъде вписано в протокола.

Преглед на милеритската история и Среднощният вик

В нашето първо представяне изложихме историята на милеритите, ориентирите от 1798 до 1844 година. В последното ни представяне разгледахме по-внимателно историята от времето на забавянето до затварянето на вратата на 22 октомври 1844 г., като определихме това време като Среднощния вик. Среднощният вик навлезе в историята на събранието в Ексетър на 12–17 август 1844 г. и продължи до 22 октомври 1844 г. Времето на забавянето, което започна през март 1844 г., е част от Среднощния вик и от процеса на пресяване, който подготви един народ да прогласи неговата вест.

Надявахме се вчера да утвърдим това във вашите сърца и умове. Всички илюстрации в Божието Слово за времената на забавяне говорят за края на света. Елън Уайт, коментирайки 1 Коринтяни 10:11, казва: „Всеки от древните пророци е говорил повече за нашето време, отколкото за дните, в които е живял.“ 1 Коринтяни 10:11 гласи: „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са дошли последните времена.“ Историята на милеритите е история на онова, което ще се случи в края на света. Всички тези библийски истории за времето на забавяне и за онова, което следва след него, онагледяват какво щеше да се случи във времето на забавяне при милеритите и в Среднощния вик. Трябва да разбираме тези неща, защото историята ще се повтори.

2520: Одобрението на Елън Уайт

Занимавахме се с първия въпрос върху тези схеми, макар да не сме го споменавали много. Първото учение, което искаме да покажем, че Елън Уайт ясно подкрепя, е 2520. Първите две представяния бяха предназначени да ни доведат дотук. Утре сутрин ще започнем да разглеждаме Ежедневната върху тази схема.

Спомняйки си водителството и поучението на Господа

Нека започнем с „Life Sketches“, стр. 196: „Нямаме нищо, от което да се боим за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото поучение в нашата минала история.“ Единственото, от което един християнин трябва да се бои за бъдещето, е да се отклони от пътя и да бъде погубен. Нещото, от което трябва да се страхуваме, не е да не получим вечен живот. Тук сестра Уайт казва, че нямаме нищо, от което да се боим за бъдещето, освен от две неща. Това е често цитиран пасаж от Духа на пророчеството в адвентизма, но рядко се чува някой да разяснява към какво водителство и към какви поучения тя се отнася.

Ще покажем, че водителството, за което тя се отнася, е историята на Среднощния вик. В историята на Среднощния вик Христос водеше през времето на забавянето, при настъпването и прогласяването на Среднощния вик и при затварянето на вратата на 22 октомври 1844 г. Той замисли тази история така, че да произведе народ, който чрез вяра да може да влезе с Него в Пресветото място. Трябва да се боим да не забравим тази особена история, както и Неговите учения.

Ще покажем, че има едно определено учение, което породило Среднощния вик. Това учение не беше нито падането на Османската империя на 11 август 1840 г., нито състоянието на мъртвите, което се появи в историята на вестта на Втория ангел в милеритската история. Това беше едно определено учение в милеритската история, което породило Среднощния вик, където Господ водеше, и нямаме нищо, от което да се боим за бъдещето, освен ако не забравим Неговото водителство и Неговото учение.

Предлагаме, че символът както на Неговото водителство, така и на Неговото учение, е Среднощният вик. Нека отново прочетем този откъс от първото видение на Елън Уайт:

„По този път адвентният народ пътуваше към града, който се намирал в далечния край на пътя. Зад тях, при началото на пътя, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е среднощният вик. Тази светлина сияеше по целия път и осветяваше нозете им, за да не се препънат. Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е още много далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше славната Си дясна ръка, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други прибързано отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотук.“

Те отричат Среднощния вик и, във връзка със Среднощния вик, твърдят, че Господ не ги е водил в Среднощния вик. Те отричат Божието водителство в Среднощния вик.

„Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в съвършен мрак; и те се препънаха, изгубиха от поглед белега и Исус и паднаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят.“

Среднощният вик в контекст

Ще разгледаме още веднъж историята на Среднощния вик, за да я поставим в контекст, преди да се заемем с 2520.

От „Великата борба“, стр. 391–395: „Когато отмина времето, в което за пръв път се очакваше идването на Господа, през пролетта на 1844 г.“ — това е времето на забавянето, първото разочарование — „онези, които с вяра бяха очаквали Неговото явяване, за известно време бяха обзети от съмнение и неувереност. Докато светът ги считаше за напълно победени и доказано поддържали заблуда, техният източник на утеха все още беше Божието слово. Мнозина продължиха да изследват Писанията, като отново преценяваха доказателствата за своята вяра и внимателно изучаваха пророчествата, за да получат по-нататъшна светлина.“

Ако мнозина са направили това, значи е имало и някои, които не са го направили. Не се казва „те“, а „мнозина“ — тук има две категории.

Библейското свидетелство в подкрепа на тяхното становище изглеждаше ясно и убедително. Знамения, които не можеха да бъдат сбъркани, сочеха близкото пришествие на Христос. Особеното благословение на Господа — както в обръщането на грешници, така и във възраждането на духовния живот сред християните — бе засвидетелствало, че вестта е от Небето. И макар вярващите да не можеха да обяснят своето разочарование, те се чувстваха уверени, че Бог ги е водил в предишния им опит.

Преплетено с пророчества, които те бяха смятали за отнасящи се до времето на второто пришествие, им бе дадено наставление, особено приспособено към тяхното състояние на несигурност и напрегнато очакване, насърчаващо ги да чакат търпеливо с вяра, че онова, което сега беше тъмно за тяхното разбиране, своевременно ще им бъде изяснено.

В онзи параграф се казва: „Преплетени с пророчества, които те бяха считали за отнасящи се до времето на Второто пришествие . . .“ Кои пророчества вярваха, че се отнасят до Второто пришествие? 2520-те, 2300-те и 1335-те. Те вярваха, че и трите от тези времеви пророчества завършват през 1843 г. и че това е Второто пришествие.

Сред тези пророчества беше и онова от Авакум 2:1–4: „Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъде изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го изясни върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но в края ще заговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Ето, душата му, която се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее.“

Още през 1842 г. указанието, дадено в това пророчество, „запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете“, внуши на Чарлз Фич да изготви пророческа схема, която да илюстрира виденията на Данаил и Откровението. Публикуването на тази схема бе смятано за изпълнение на заповедта, дадена чрез Авакум. Никой обаче тогава не забеляза, че в същото пророчество е представено едно привидно забавяне в осъществяването на видението — време на отлагане. След разочарованието това

писание се яви като твърде знаменателно: „Защото видението е още за определеното време; но към края ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да закъснее. . . . А праведният ще живее чрез вярата си.“

Картата от 1843 година и Духът на пророчеството

Няма значение дали вършите редовна работа или нередовна работа — термини, които Елън Уайт употребява съответно за конференционна работа и за самоиздържаща се работа. Независимо дали отидете при водещи самоиздържащи се служения в адвентизма, или при Генералната конференция, или при Библейския изследователски институт, ако ги попитате за Картата от 1843 г., те ще кажат: „На тази карта има много грешки.“ Те не са съгласни с Елън Уайт, която казва, че Господ е държал ръката Си над „една грешка“ в някои от числата на тази карта.

Но те също така се поставят в противоречие със Словото Божие. В Авакум се казва, че това видение „няма да излъже“. Видението, което пионерите трябваше да поставят върху Картата от 1843 година, което и направиха, е изпълнение на Авакум 2. Това е видението, което те трябваше да поставят на тази Карта, а Авакум 2 казва, че това видение „няма да излъже“. И така, когато казвате, че тази Карта е „пълна с грешки“, вие се противопоставяте както на Духа на пророчеството, така и на Библията.

Част от пророчеството на Езекиил също бе източник на сила и утеха за вярващите: „И словото Господне дойде към мене и рече: Сине човешки, що е тая притча, която имате в Израилевата земя и казвате: Дните се проточват и всяко видение се проваля? Затова им кажи: Така казва Господ Йехова... Дните са наближили и изпълнението на всяко видение... Аз ще говоря, и словото, което изрека, ще се сбъдне; няма вече да се проточва.“ „Израилевият дом казва: Видението, което той вижда, е за много дни напред, и той пророкува за далечни времена. Затова им кажи: Така казва Господ Йехова: Нито едно от Моите слова вече няма да се проточи, но словото, което съм говорил, ще се изпълни.“ Езекиил 12:21–25, 27, 28.

Две категории поклонници

Забележете, че тя говори за две категории поклонници. Тя казва, че мнозина, когато настъпи това разочарование, продължиха да изучават пророчествата, като по този начин посочва, че е имало категория, която не е продължила. Ще получим повече светлина върху разграничението между двете категории.

Изпълнението на Авакум 2:1–4 са тази карта от 1843 година и картата от 1850 година. Още в Авакум, стих 4 казва, че праведният ще живее чрез своята вяра, а онзи, чието сърце е възгордяно. То описва две категории поклонници. Историята на Среднощния вик поражда две категории поклонници, и към тези две категории е отправено посланието в Авакум.

В следващия абзац, след като прави препратка към Авакум 2 и Езекиил, тя посочва една от групите: „чакащите“. Кой са чакащите? Това са онези, които изпълняват Даниил 12: „Блажен оня, който чака и достигне до 1335.“ Тази група са чакащите.

Очакващите се зарадваха, вярвайки, че Онзи, Който знае края от началото, бе погледнал надолу през вековете и, предвиждайки тяхното разочарование, им бе дал думи на насърчение и надежда.

Имаше едно обаждане от сестра, която беше работила в една от източноевропейските страни в продължение на няколко години. Тя беше оттам, премести се в Съединените щати и, когато разбра тази вест, се върна обратно. Тя се е сблъскала със съпротива, като нейното предишно църковно семейство се е обръщало към ръководството в нейната страна, за да „затвори вратата пред нея“. Неотдавна Господ отвори вратата за нея да сподели тази вест с групи.

Тя се обади рано тази сутрин и сподели, че една от пречките е транспортът. Те се нуждаеха от автомобил, за да пътуват и да преподават това послание, но не разполагаха със средства. Щом стигнаха до това място, приятели от Съединените щати, подбудени от Господа, изпратиха достатъчно пари, за да купят автомобил.

Това е видът опитност, която преживяваха разочарованите. Те бяха разочаровани, но Господ ги водеше към Писанията, за да ги насърчи, казвайки: „Това разочарование беше по Моето ръководство. Само продължавайте да вървите напред.“

Ако не бяха такива места от Писанието, които ги увещаваха да чакат с търпение и да държат твърдо увереността си в Божието слово, тяхната вяра би отслабнала в онзи час на изпитание.

Притчата за десетте девици и времето на забавянето

Обърнете внимание как сестра Уайт свързва притчата за десетте девици с Авакум 2, тъй като и двете говорят за време на забавяне и за две категории поклонници.

Притчата за десетте девици в Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ. В Матей 24, в отговор на въпроса на Своите ученици относно белега на Неговото пришествие и на свършека на света, Христос бе посочил някои от най-важните събития в историята на света и на църквата от Своето първо до Своето второ пришествие; а именно: разрушаването на Ерусалим, голямата скръб на църквата под езическите и папските гонения, помрачаването на слънцето и луната и падането на звездите. След това Той говори за Своето идване в царството Си и разказа притчата, която описва двете категории слуги, очакващи Неговото явяване. Глава 25 започва с думите: „Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девици.“ Тук пред погледа ни е представена църквата, живееща в последните дни,

Сега тя прилага това към историята на милеритското движение, но забележете какво казва: „Тук се представя църквата, живееща в последните дни“ — коя е „църквата, живееща в последните дни“? Това сме ние.

Същото, което е посочено в края на 24-та глава. В тази притча тяхното преживяване е илюстрирано чрез случките при един източен брак. „Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девици, които, като взеха светилниците си, излязоха да посрещнат

младоженеца. А пет от тях бяха разумни, и пет неразумни. Неразумните, като взеха светилниците си, не взеха масло със себе си; а разумните взеха масло в съдовете си заедно със светилниците си. И понеже младоженецът се забави, всички задряха и заспаха. А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете.“

Идването на Христос, както бе възвестено чрез вестта на първия ангел, бе разбрано като представено чрез идването на младоженеца. Широкообхватната реформация под въздействието на провъзгласяването на Неговото скорошно идване съответстваше на излизането на девиците. В тази притча, както и в Матей 24 глава, са представени две категории. Всички бяха взели светилниците си, Библията, и чрез нейната светлина бяха излезли да посрещнат Младоженеца. Но докато неразумните взеха светилниците си без елей, мъдрите взеха елей в съдовете си. Мъдрите бяха приели Божията благодат, възращащата, просвещаваща сила на Светия Дух, която правеше Неговото слово светилник на нозете им. Те изучаваха Писанията, за да познаят истината, и усърдно търсеха чистота на сърцето и живота. Те притежаваха лична опитност и вяра в Бога и в Неговото слово, които не можеха да бъдат съкрушени от разочарование и забавяне. Други се движеха от подтик, като зависяха от вярата на своите братя, задоволяваха се с добри чувства, но им липсваше дълбоко разбиране на истината или истинско дело на благодатта. Те не бяха подготвени за забавяне и разочарование. Когато дойдоха изпитанията, вярата им се провали и светлината на светилниците им помръкна.

„А понеже младоженецът се забави“ — кога се забави Младоженецът? На 22 март 1844 г. Той се забавя. Какво ще стане сега? Тези две категории ще бъдат явени.

Когато забравяме Среднощния вик и слизаем от пътя към нечестивия свят долу, ние показваме, че не разбираме Евангелието. Вечното евангелие е делото на Христос за създаването на две категории поклонници, основано върху изпитваща пророческа вест. От времето на забавянето до затварянето на вратата това е кулминацията на Вечното евангелие. Тук Господ взема две категории във времето на забавянето, стремейки се да ги въведе със Себе Си в Съда, и ги прекарва през процес на изпитване, за да докаже дали действително имат масло, или не. Това е кулминацията на Христовото дело по отделянето на златото от примеса, пшеницата от плевелите, мъдрите от неразумните.

„Докато младоженецът се бавеше, всички задряха и заспаха.“ Чрез забавянето на младоженеца се представя изтичането на времето, когато Господ бе очакван, разочарованието и привидното закъснение. В това време на несигурност интересът на повърхностните и половинчатите скоро започна да отслабва и усилията им да се отпускат; но онези, чиято вяра се основаваше на лично познание на Библията, имаха канара под краката си, която вълните на разочарованието не можеха да отмият. „Всички задряха и заспаха“; едната група — в безгрижие и изоставяне на вярата си, а другата — търпеливо очакваща, докато бъде дадена по-ясна светлина. И все пак в нощта на изпитанието последните изглежда до известна степен изгубиха своята ревност и преданост. Половинчатите и повърхностните вече не можеха да се опират на вярата на своите братя. Всеки трябва сам за себе си да устои или да падне.

Когато настъпи разочарованието, двете категории започнаха да спят по различен начин; но и мъдрите девизи изгубиха част от своята ревност. Господ водеше в това, така че, когато вестта на Среднощния вик дойде на лагерното събрание в Ексетър, Той да извърши дело сред тях.

Процесът на изпитване: времето на забавянето и среднощният вик

От „Духът на пророчеството“, том 4, стр. 228: Помнете, че този процес — среднощният вик, от времето на забавянето до затварянето на вратата — е Господното изпитване на Неговия народ. Среднощният вик на лагерното събрание в Ексетър, в своето прогласяване до 22 октомври 1844 г., е само една част от тази история. Той не може да бъде отделен от времето на забавянето, което подготвя за въздействието на среднощния вик сред двата класа поклонници. Трябва да разберете среднощния вик, защото, ако не го разбирате, отпадате от пътя.

Бог възнамеряваше да изпита Своя народ. Неговата ръка покри една грешка в изчисляването на пророческите периоди. Неговата ръка, Господната ръка, покри една единична грешка в изчисляването на пророческите периоди — в множествено число. Адвентистите не откриха грешката, нито тя бе открита от най-учените от техните противници. Последните казваха: „Вашето изчисляване на пророческите периоди е правилно. Предстои да се случи някакво велико събитие; но то не е това, което предсказва г-н Милър; това е обръщането на света, а не второто пришествие на Христос.“

Времето на очакването премина и Христос не се яви за избавлението на Своя народ. Онези, които бяха очаквали своя Спасител с искрена вяра и любов, преживяха горчиво разочарование. Но Господ бе изпълнил Своята цел: Той бе изпитал сърцата на онези, които изповядваха, че очакват Неговото явяване. Между тях имаше мнозина, които бяха движени по-скоро от страх, отколкото от любов към истината. Когато очакваното събитие не се осъществи, тези хора заявиха, че не са разочаровани; те никога не били вярвали, че Христос ще дойде. Те бяха сред първите, които се подиграха на скръбта на истинските вярващи.

Това беше целта на Господа. Нямаме от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако забравим как Господ ни е водил в нашия минал опит, и нямаме от какво да се страхуваме, освен ако забравим Господните наставления в нашия минал опит. Ние ви внушаваме, че не можете да отделите това водителство от Неговото поучение.

„Житейски скици на Джеймс Уайт и Елън Г. Уайт“, 1888, стр. 186–187: „Бог изпита и доказа Своя народ чрез изтичането на времето през 1843 година. Грешката — една особена грешка — която те допуснаха при изчисляването на пророческите периоди, не бе открита веднага дори от учените мъже, които се противопоставяха на възгледите на онези, които очакваха Христовото пришествие. Тези дълбоки учени заявяваха, че г-н Милър е прав в своето изчисление на времето, макар да му възразяваха по отношение на събитието, което щеше да увенчае този период. Но те, както и чакащият Божий народ, бяха в обща заблуда по въпроса за времето.“

Ние напълно вярваме, че Бог, в Своята мъдрост, е устроил така, че Неговият народ да преживее едно разочарование, което беше напълно пригодно да разкрие сърцата и да изгради истинските характери — не само да разкрие сърцата им, но и да изгради характерите им, довеждайки ги до такава точка, при която да стане явно в кризата, настъпваща при Среднощния вик. Онези, които приеха вестта на първия ангел от страх пред Божиите съдби, а не защото обичаха истината и желяеха наследство в небесното царство, сега се явиха в истинската си светлина. Те бяха между първите, които осмиваха разочарованите, които искрено копнееха за явяването на Исус и го обичаха. Това най-проникновено Божие изпитание разкри истинските характери на онези, които в часа на изпитанието бяха отбягнали отговорността и позора, като се отрекат от вярата си.

Онези, които бяха преживели разочарование, не бяха оставени в тъмнина; защото при изследването на пророческите периоди с усърдни молитви бе открита грешката — единствената грешка — и бе проследена линията на пророческия молив през времето на забавянето. В радостното очакване на Христовото пришествие привидното забавяне на видението не бе взето под внимание и това бе тъжна и неочаквана изненада. И все пак тъкмо това изпитание бе крайно необходимо, за да се развият и укрепят искрените вярващи в истината. Времето на забавянето бе крайно необходимо. То не само щеше да покаже двете категории и да започне да разкрива техните характери, които щяха да бъдат проявени в историята на Среднощния вик до затварянето на вратата, но бе необходимо и за да укрепи онези, които щяха да излязат на правилната страна на въпроса. Не можете да отделите времето на забавянето от Среднощния вик или от затварянето на вратата.

Когато отричате Среднощния вик, вие отричате именно тази история. Среднощният вик не е просто вестта на Самюъл Сноу на лагерното събрание в Ексетър; той е преживяването на времето на забавянето. Тъкмо натам Господ водеше. Нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен ако не забравим водителството на Господа в нашата минала история — тази история на времето на забавянето и на Среднощния вик, където Той довежда до кулминация Вечното евангелие в Милеритската история, като произвежда две класи поклонници.

Ранни писания, стр. 74: „Видях, че картата от 1843 година беше направлявана от ръката на Господа и че не трябва да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желяеше да бъдат; че Неговата ръка беше над нея и скриваше една грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато Неговата ръка не бе оттеглена.“

Тайната на беззаконието и процесът на изпитване

Ако имаме време, бихме могли да обсъдим тайната на беззаконието. Тайната на беззаконието може да има повече от едно правилно определение, но тук тя се отнася до делото на Сатана да смесва злото с доброто, истината със заблудата, в свещените истории, в които Господ изпитва Своя народ. В свещените истории на Писанието, в които Господ довежда Своя народ до процес на изпитване, вие винаги ще виждате тайната на беззаконието — дейността на Сатана в смесването на истината със заблудата. Когато хората достигнат до тази точка на изпитание, тайната на беззаконието е помрачила въпросите.

Когато настъпи времето на изпитанието на Ной, Библията ни казва, че преди това семето на Сатана е било смесено със семето на Бога. Именно това доведе до изпълняването на тайната на беззаконието във времето на Ной, изразено в Битие като Божиите синове, които вземаха човешките дъщери за жени — смесването на двете семена, тайната на беззаконието, която предхожда изпитанието на Ной.

При изпитанието на Моисей и Червеното море Писанието описва как Израил, който щеше да бъде изпитан при Червеното море и при Синай, се бе покварил от ученията на Египет след толкова дългото си пребиваване там. Това бе тайната на беззаконието — да бъдеш повлиян от сатанински учения.

По времето на юдеите именно гръцките учения подготвиха пътя, за да отхвърли Синедрионът техния изпитателен процес.

В милеритската история милеритите в протестантските църкви току-що бяха излезли от 1260 години папско влияние, което поквари чистото семе с нечистото семе, като произведе тайна на беззаконието, която предшества изпита на милеритската история.

Това е тайната на беззаконието, която е винаги налице.

Ако изучавате как действа тайната на беззаконието, обърнете се към „Патриарси и пророци“, първа глава. Сестра Уайт ни казва как Сатана осъществи тайната на беззаконието в Небето. В Небето предстоеше изпитание относно това кои ангели ще останат и кои ще бъдат отстранени, а Сатана осъществяваше тайната на беззаконието именно там, в Небето, преди този процес на изпитване.

Сатана направи това, като внушаваше съмнение, поставяше своето слово над Божието Слово и, което е още по-важно, като подтикваше други да изразяват неговите лъжливи учения — едно зловещо действие. Той би вложил съмнение в ума ти, а след това ти би излязъл и би изразил това съмнение пред група. Ако някой се оплакваше от това съмнение, той би се оплаквал от теб, а не от него.

Наскоро един пастор в Спокан, щата Вашингтон, направи коментар върху Early Writings, стр. 74, като каза: „Отдых при речника от времето и епохата на Елън Уайт, Webster's Dictionary, и figures няма нищо общо с аритметиката.“ Повечето хора, които чуха това, не биха го проверили и биха му повярвали. Най-малкото този пастор посяваше съмнение относно това какво представляват figures в този пасаж; в действителност той лъжеше. Webster's 1828 Dictionary казва: FIGURE, n. В аритметиката, знак, обозначаващ число, като 2, 7, 9.

Той изразяваше съмнение, вършейки делото, представено като тайната на беззаконието. Той посочваше на адвентистите, ако са готови да видят, че в това време от историята на земята вие трябва сами да разбирате истината и да не слушате човешки същества; защото „... тайната на беззаконието вече действа:“

Ранни писания, стр. 74: „... че образите бяха такива, каквито Той желаше да бъдат, че ръката Му беше над една грешка в някои от образите и я прикриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бъде отстранена.“

Това е отклоняване на вниманието, а богословите често го правят. Ако искате да разберете какво означава дадена дума в Библията или в Духа на пророчеството, не се обръщате първо към речниците; обръщате се към пророка. Например, Даниил употребява еврейската дума *gum* в Даниил 8:11, преведена като „отнето“. Хората мислят, че тя означава „премахнато“, но Даниил използва *gum* още пет пъти и тя никога не означава „отнемам“ — означава „издигам и възвеличавам“. Следователно да се смята, че *gum* в Даниил 8:11 означава „отнемам“, означава да се следва преданието, а не начина, по който Даниил е употребил думата.

По същия начин и при Елън Уайт: ако искате да твърдите, че в Ранни писания, 74, „figures“ означава художествени фигури или графики, бихте могли да кажете: „Речникът по времето на Елън Уайт не казва, че figures означава аритметика“, разчитайки, че повечето хора няма да проверят. Но ако проверят, ще установят, че figures действително означава аритметика.

Но първото място, към което се обръщате, е самата Елън Уайт: Какво има предвид тя под figures? В „Ранни писания“, стр. 74, тя казва: „Ръката Му бе отгоре и скри грешка в някои от числата“, а на стр. 236 казва: „Ръката Му покри грешка в изчисляването на пророческите периоди.“ Пророчицата посочва, че в нейната терминология figures означава пророческите периоди — аритметиката, а не изображението.

И така, над какво Господ държи ръката Си? Той държи ръката Си над една грешка в изчисляването на пророческите периоди — числата.

Подкрепата на Елън Уайт за 2520

Това е същината. Мнозина представят същата вест, както и ние, и аз ги подкрепям. Но когато става дума за 2520 и за това дали Елън Уайт е вярвала, че това е валидно пророчество, това е аргументът — това е доказателството и оттук трябва да се започне. Всички други аргументи са основателни и верни, но това е отправната точка.

В „Ранни писания“, стр. 74, където се казва, че Господ държеше ръката Си над една грешка в някои от изчисленията, тя определя какво означава това в същата книга, на стр. 236: „Видях Божия народ радостен в очакване, гледащ към своя Господ. Но Бог бе определил да го изпита.“ Тя говори за времето на забавянето, първото разочарование.

Тя не говори за Разочарованието на 22 октомври 1844 г., защото и там те щяха да бъдат изпитани; но тук тя говори за времето на забавянето: „Бог възнамеряваше да ги изпита.“ „Неговата ръка прикри грешка в изчисляването на пророческите периоди.“ Как възнамеряваше Той да ги изпита чрез времето на забавянето? Като държи ръката Си над тяхното разбиране за пророческите периоди. Нямайте от какво да се боите за бъдещето, освен ако не забравим как Господ ни е водил в миналото, в историята на милеритите и в Своите учения.

Тези пророчески периоди са ученията, които породиха времето на забавянето. „Ръката Му покри една грешка в изчисляването на пророческите периоди. Онези, които очакваха своя Господ, не откриха тази грешка“ — една-единствена грешка — „и най-учените мъже, които се противопоставяха на времето, също не успяха да я видят. Бог бе определил Неговият народ да срещне разочарование. Времето премина, и онези, които бяха очаквали с радостно предвкушване своя Спасител, бяха натъжени и обезсърчени, докато онези, които не бяха възлюбili явяването на Исус, а бяха приели вестта от страх, се радваха, че Той не дойде в очакваното време. Тяхното изповядване не бе въздействало на сърцето и не бе очистило живота. Преминаването на времето беше добре пресметнато, за да разкрие такива сърца. Те бяха първите, които се обърнаха и започнаха да се присмиват на скръбните, разочаровани хора, които наистина обичаха явяването на своя Спасител. Видях Божиата мъдрост в това, че изпитваше Своя народ и му даваше изпитателен, проникващ тест, за да открие онези, които биха се свили и отстъпили назад в часа на изпитанието.

Исус и цялото небесно войнство гледаха със съчувствие и любов на онези, които със сладостно очакване копнееха да видят Онзи, Когото душите им обичаха. Ангели се носеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Онези, които бяха пренебрегнали да приемат небесната вест, бяха оставени в тъмнина и Божият гняв се разпали против тях, защото не искаха да приемат светлината, която Той им бе изпратил от небето. Тези верни, разочаровани хора, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново те бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката — единствена — бе обяснена.

Тук тя обяснява грешката в числата на Картата от 1843 г., и вече е определила, че тези числа представляват пророческите периоди. „Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 г. и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 г., доказваха, че те ще завършат през 1844 г.“ Край на разискването! Елън Уайт полага своя печат на одобрение върху 2520.

На Картата от 1843 г. има само три пророчески периода, за които те разбираха, че завършват през 1843 г.: 1335, 2520 и 2300. Бог държеше ръката Си над една грешка в някои от числата — пророческите периоди на тази Карта — докато ръката Му не бе оттеглена. Когато Той оттегли ръката Си, верните чакащи бяха водени отново да изследват пророческите периоди и откриха, че същото доказателство, което ги бе довело да представят, че пророческите периоди са завършили през 1843 г., тогава бе признато да доказва, че два от тях са завършили през 1844 г.

1335-те започват през 508 г. и завършват през 1843 г. 2520-те започват през 677 г. пр.Хр. и са повлияни от пълнотата на годината. Пионерите смятаха, че те завършват през 1843 г., но по-късно разбраха, че същите доказателства, които ги бяха довели до предсказанието за 1843 г., доказваха, че пророчеството за 2520-те завършва през 1844 г. Пророчеството за 2300-те започва през 457 г. пр.Хр., и те бяха смятали, че то завършва през 1843 г., но след разочарованието, чрез своето изследване на пророческите периоди, осъзнаха, че то

завършва през 1844 г.

Има само три пророчества, за които те предсказаха, че ще завършат през 1843 г., и едно от тях действително завършва тогава: 1335-те. Това пророчество не е онова, над което Господ държа ръката Си. То обозначава историята на милеритите от времето на забавянето, през среднощния вик, до 22 октомври 1844 г.

Вчерашното изложение завършихме с този цитат от Елън Уайт: „Блажени са очите, които видяха нещата, които бяха видени през 1843 и 1844 година.“ Това е: „Блажен е онзи, който идва към 1843 година.“ В следващия абзац тя казва: „Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото белезите на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие назначение ще бъде дадена вест, която ще се разрасне до силен вик. Тогава Даниил ще застане в жребия си, за да даде свидетелството си.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Даниил, който стои в своя дял, е стих 13 на Даниил 12. „Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година“ е стих 12. Елън Уайт дава божествен коментар върху Даниил 12:12–13, като казва, че тези стихове не са за времево пророчество, а за едно преживяване, което включва 1843 и 1844 година, породено от неразбиране относно 1843 година, което поражда време на забавяне. Когато настъпи времето на забавянето, „Блажен е онзи, който чака“. Макар и видението да се бави, чакай го. Блажен е онзи, който вярно чака от времето на забавянето, докато вратата се затвори. Това, което верните виждат през 1843 и 1844 година, е благословение, което го води в Пресвятото място.

Пророчеството за 1335-те завърши през 1843 година, отбелязвайки настъпването на Среднощния вик. Пророческите периоди от 2520 и 2300 завършват през 1844 година. Елън Уайт казва, че същите доказателства, които ги доведоха да прогласят, че 2520-те, 2300-те и 1335-те завършват през 1843 година, впоследствие бяха признати като доказващи, че те ще приключат през 1844 година.

„Светлина от Божието Слово осия тяхното положение и те откриха време на забавяне — „Ако и да се забави [видението], чакай го.“ В любовта си към непосредственото идване на Христос те бяха пренебрегнали забавянето на видението, което бе предвидено да открие истински чакащите. Отново имаха определен момент във времето. Но видях, че мнозина от тях не можеха да се издигнат над тежкото си разочарование, за да притежават онази степен на ревност и енергия, която бе белязала вярата им през 1843 година.

„Сатана и неговите ангели възтържествуваха над тях, а онези, които не искаха да приемат вестта, поздравяваха себе си за своята далновидна преценка и мъдрост, задето не приемаха заблудата, както я наричаха. Те не осъзнаваха, че отхвърлят Божия съвет против самите себе си и че действат в съюз със Сатана и неговите ангели, за да смущават Божия народ, който преживяваше небесноизпратената вест.“

В тази история има две категории поклонници. Неверният клас осмива чакащите, но чакащите биват върнати към пророческите периоди и разбират, че същите доказателства, които са ги довели до това да определят завършека на 2520-те и на 2300-те през 1843 година, доказват, че те са завършили през 1844 година.

Макар че чакащите разпознаха това, те не горяха за Господа така, както преди първото разочарование. Те щяха отново да бъдат разпалени от вестта на Среднощния вик. Чакащите вече бяха разбрали 1844 година, края на пророчествата, преди Среднощния вик.

Вестта на среднощния вик даде възможност на очакващите да определят 22 октомври 1844 г. С тази информация това не беше просто някъде през 1844 година; то беше именно в този ден, и това придаде сила на вестта.

Виждате ли този процес? Ученията, които пораждаят това преживяване, са три пророчества: 1335, 2300 и 2520.

След като осъзнаха това, те започнаха да възгласяват: „Излезте от Вавилон.“ Това е вестта на втория ангел.

Нека бъдем ясни: Какво завършва във времето на забавянето? Употребата на Картата от 1843 година. Те оставиха тази Карта настрана, защото вече разбираха, че Господ идва през 1844 година, докато Картата посочваше 1843. Затова те оставиха Картата настрана по отношение на историята на Вестта на Втория ангел.

Какво става тяхната вест в историята на Втория ангел? Последният абзац обяснява това.

Вярващите в тази вест бяха потискани в църквите. За известно време онези, които не желяеха да приемат вестта, бяха възпирани от страх да проявят чувствата на сърцата си; но изтичането на времето разкри истинските им чувства. Те желяеха да заглушат свидетелството, което очакващите се чувстваха принудени да носят — че пророческите периоди се простират до 1844 година.

Кои пророчески периоди? 2520 и 2300. Това е тяхната вест в тази история. Сега те казват: „Разбираме! Тези пророчества се простират до 1844 година.“ Тяхната вест в историята на Среднощния вик са пророчествата за 2520 и 2300 години.

„За известно време онези, които не искаха да приемат вестта, бяха възпирани от страх да не изразят на дело чувствата на сърцата си; но изтичането на времето разкри истинските им чувства. Те желяеха да заглушат свидетелството, което чакащите се чувстваха принудени да носят — че пророческите периоди се простират до 1844 година. С яснота вярващите обясняваха своята грешка — единствена грешка — и излагаха причините, поради които очакваха своя Господ през 1844 година. Техните противници не можеха да приведат никакви доводи срещу представените силни основания. Но гневът на църквите се разпали; те бяха решени да не слушат доказателствата и да изключат свидетелството от църквите, за да не могат и другите да го чуят.“

Какво се случва, когато представите 2520 във връзка с 2300-те дни? В милеритската история бивате изключени от църквите и се полага усилие тази вест да бъде заглушена.

„Онези, които не се осмеляваха да скрият от другите светлината, която Бог им бе дал, бяха изключени от църквите; но Исус беше с тях и те се радваха в светлината на Неговото лице. Те бяха подготвени да приемат вестта на втория ангел.“ Ранни писания, 235–237.

Без да навлизаме в изследване върху 2520, това, което се стремим да покажем, е, че Елън Уайт полага своя печат на одобрение върху 2520. Ако не можете да видите това, трябва да се молите Исус да премахне люспите от очите ви. Елън Уайт каза, че същите доказателства, които ги бяха довели до предсказването на 1843 г., след това се видяха като доказващи, че тези пророчески периоди завършват през 1844 г. Тя винаги определя пророческите периоди, или числата, в множествено число. На Картата от 1843 г. има само три пророчески периода, които завършват през 1843 г.

Онази, която завършва през 1843 г., 1335-те, изисква, за да бъде граматически правилно, най-малко два пророчески периода, за да може тя да каже „числа“ и „пророчески периоди“. Ако са три и отнемете единия, тогава двата, които тя утвърждава, са 2520 и 2300, независимо какво може да каже който и да било друг.

В тази история, включително Голямото разочарование на адвентистите на 22 октомври 1844 г., Господ създаваше опитност, в която те биваха изключвани от църквите, за да могат да стоят не върху влиянието на човеци, а върху Божието Слово. Те се нуждаеха от тази опитност, за да имат вярата да влязат в Пресветото място с Исус Христос. Той ги усъвършенстваше, за да доведе до завършек Вечното благовестие.

Свидетелство на пионерите: Джеймс Уайт и Урия Смит

След това имаме двама Пионери — Джеймс Уайт и Урия Смит. Това са основните мъже, на които съвременните богослови се позовават, за да твърдят, че Джеймс Уайт е отхвърлил 2520 през 1863 г., а Урия Смит го е отхвърлил в своите писания през 1870-те и 1880-те години.

Връщаме се към 1844 г. и към времето непосредствено след това, за да видим как Джеймс Уайт и Урия Смит описват същата тази история, която току-що описа Елън Уайт. Тя говори за пророческите периоди, за това как Господ оттегля ръката Си и за разпознаването на грешката, и същото правят и тези двама пионери.

Елън Уайт не казва „2520“ или „седем времена“, но Урия Смит и Джеймс Уайт казват. Те ясно показват, че пророческите периоди, признати в тази история, са 2520 и 2300.

Джеймс Уайт, Review and Herald, том 1, 9 юли 1851 г.: „Казва един възразяващ: „Аз не вярвам, че среднощният вик вече е бил даден.“ Нито пък ние вярваме, че среднощният вик е бил чул от нас, или че някога ще бъде. Викът от Матей 25:6, „Ето, младоженецът иде“, е от историята на един източен брак. Но че един вик бе даден и напълно приет от

цялото адвентно тяло през есента на 1844 година, който добре съответства на среднощния вик от притчата, не бива да се отрича от онези, които имаха опитност в него.“

Джеймс Уайт разглежда история, в която хора отхвърлят Среднощния вик и отпадат от пътя. Той отговаря на това и ще обсъди тази история.

„То дойде в точното време. Викът от притчата последва непосредствено забавянето, както и задрямването и заспиването. Това последва нашето забавяне, след като бяхме разочаровани, и достигна до слуха ни, докато бяхме в състояние на вцепенение. Този вик събуди десетте девици и ги поведе да оправят светилниците си. Това, съпроводено от силата на Духа, раздвижи адвентния народ и го поведе да изследва Библията както никога преди и да посвети изцяло на Господа себе си и земните си притежания. Онези, които издигнаха вика, че Господ ще дойде в седмия месец на 1844 година, ясно виждаха, че пророческите периоди достигат до това време; следователно доказателството, което бе представено от периодите, за да покаже, че Пришествието ще бъде през 1843 година, доказваше, че то ще бъде през 1844 година. Тогава ние видяхме грешка в онзи начин на изчисление, който довеждаше края на 2300-те дни до 1843 година. Никой от онези, които писаха против Пришествието, не я видя. Ръката на Провидението — с главно „П“ — покри грешката — в единствено число — докато дойде времето тя да бъде видяна. Грешката беше в това, че от 2300-те се вземаха 457 пълни години, което даваше остатък 1843, без да се взема под внимание онази част от 457 г. пр. Хр., която вече бе изтекла, когато излезе заповедта, от която се изчисляват 70-те седмици.“

„Умовете ни бяха насочени към онази точка от времето [1843 г.] поради факта, че ако се датират различните пророчески периоди, като се изхожда от онези години, на които най-добрите хронолози отнасят изпълнението на събитията, които трябваше да отбележат тяхното начало, всички те сякаш завършваха в тази година.“

Сега той ни посочва пророческите периоди, които те смятаха, че приключват през 1843 година.

„Това обаче беше само привидно.“ Само привидно, че те завършваха през 1843 г. Те щяха да открият, че завършваха през 1844 г.

„Ние датираме „седемте времена“, или 2520 години, от пленяването на Манасия, което с голямо единодушие от хронолозите се поставя в 677 г. пр. Хр.“ Това бяха пророческите периоди, с които те се занимаваха. „Тази дата е единствената, от която някога сме изчислявали началото на този период; и като се извадят 677 г. пр. Хр. от 2520 години, оставаше 1843 г. сл. Хр. Ние обаче не забелязахме, че тъй като за завършването на 2520 години биха били необходими 677 пълни години пр. Хр. и 1843 пълни години сл. Хр., това също би ни задължило да продължим този период толкова навътре в 1844 г., колкото би могъл да е започнал след началото на 677 г. пр. Хр.“

Пророческите периоди, за които „ръката на Провидението държа ръката му над грешката“, включваха 2520.

Урия Смит: „С продължаването на времето след 1843 г. мнозина започнаха да изследват причините за своето разочарование относно годината на очакваното си избавление. Тогава се видя, че ако всички пророчески периоди започват в годините пр. Хр., където ние винаги сме поставяли тяхното начало, то те не биха се завършили съответно, дори при допускането, че нашата хронология и датата на тяхното начало са правилни, до някое време в течение на 1844 г. Така седемте времена, или 2520 години, започващи в 677 г. пр. Хр. — великият юбилей, или 2450 години [не е представен нито на картата от 1843 г., нито на тази от 1850 г.], започващ в 607 г. пр. Хр. — и 2300-те години на Даниил, започващи в 457 г. пр. Хр. — понеже част от всяка една от тези години, от които съответните пророчески периоди са били датирани, е била изтекла преди настъпването на отделните събития, които отбелязваха тяхното начало, беше необходимо те да се простират толкова навътре в 1844 г., колкото съответно бяха започнали след началото на годините пр. Хр., от които поотделно се изчисляват, за да се изпълни или броят на годините във всеки от тях, или да се изпита правилността на нашата хронология. Но нямаше никаква следа за времето в съответните години пр. Хр., когато отделните периоди са започнали; и следователно времето в годината на тяхното завършване не можеше да бъде точно отбелязано.“

И Урия Смит, и Джеймс Уайт свидетелстват, че пророческите периоди, признати за завършващи през 1844 година, бяха 2520-те и 2300-те години, като използват същите изрази, както Елън Уайт в „Ранни писания“, страница 236 и нататък.

Веригата на истината: изходните точки на Уилям Милър

Ранни писания, стр. 230: „Бог изпрати Своя ангел“ — ангела Гавриил — „да въздейства върху сърцето на един земеделец“ — Уилям Милър — „който не бе вярвал на Библията, за да го поведе да изследва пророчествата. Божиите ангели многократно посещаваха този избран човек, за да направляват ума му и да откриват за неговото разбиране пророчества, които винаги са били тъмни за Божиия народ. Началото на веригата на истината му бе дадено и той бе воден да изследва звено след звено, докато не погледна с удивление и възхищение към Божието Слово. Там той видя свършена верига на истината. Това Слово, което бе считал за невдъхновено, сега се откри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга,“

Гавриил му показа метода, който наричаме доказване чрез текстове, правило върху правило, тук малко и там малко.

Гавриил му даде началото на веригата на истината и метода на доказване чрез библейски текстове.

Уилям Милър, *Advent Review and Sabbath Herald*, 18 април 1854 г.: „От по-нататъшно изследване на Писанията заключих, че седемте времена на езическото върховенство трябва да започват, когато юдеите престанаха да бъдат независим народ при пленяването на Манасия, което най-добрите хронолози отнасят към 677 г. пр. Хр.; че 2300-те дни започват със седемдесетте седмици, които най-добрите хронолози датират от 457 г. пр. Хр.; и че 1335-те дни, започващи с отнемането на всекидневната жертва и

поставянето на мерзостта, която докарва запустение [Даниил 12:11], трябва да се датират от установяването на папското върховенство след премахването на езическите мерзости и което, според най-добрите историци, с които можах да се посъветвам, следва да се датира приблизително от 508 г.“

Елън Уайт казва, че Гавриил е дал на Уилям Милър началото на веригата на истината, а Уилям Милър свидетелства, че трите начални точки, които са му били дадени, са 508, 677 пр.Хр. и 457 пр.Хр. Началните точки на тези пророчества, които породиха историята на Среднощния вик, му бяха дадени от ангела Гавриил.

Последната измама: Отхвърлянето на Духа на пророчеството

Избрани вести, книга 1, стр. 48: „Сатана е . . . постоянно настоятелен в представянето на фалшификата — за да отвежда от истината. Самата последна измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух.“ Последната измама на Сатана е да унищожи Духа на пророчеството.

Ако отхвърляте тези основополагащи истини, вие едновременно отхвърляте и Духа на пророчеството. Елън Уайт поставя своето одобрение върху 2520. Отхвърлете 2520, и изхвърляте и детето, и водата от къпалнята.

„Сатана е . . . постоянно зает да пробутва лъжливото — за да отвежда от истината. Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18).“ Тя говори за отхвърлянето на Духа на пророчеството и във връзка с това казва, че ако отхвърлите Духа на пророчеството, където няма видение, народът загива. Какво е видението? Ако отхвърлите Духа на пророчеството, кое е видението, което ви липсва?

„Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете.“ Авакум 2:2 (KJV).

Ако отхвърлите Духа на пророчеството, ще отхвърлите Картата от 1843 г.; а ако отхвърлите тази Карта, отхвърляте Духа на пророчеството.

„Сатана ще действа изобретателно, по различни начини и чрез различни средства, за да разколебае доверието на Божия остатъчен народ в истинското свидетелство. Ще се разпали омраза срещу Свидетелствата, която е сатанинска.“ Понякога мислим за „сатанинското“ като за зловещи дела, но в „Патриарси и пророци“ ни се казва, че Сатана действа, като подхвърля съмнения. Това е сатанинската атака срещу Духа на пророчеството и срещу тези основополагащи истини. Тя се извършва чрез хора, на които би трябвало да имаме доверие, а те подхвърлят тези съмнения.

„Ще се разпали омраза срещу Свидетелствата, която е сатанинска. Действията на Сатана ще бъдат насочени към това да разколебят вярата на църквите в тях, поради следната причина: Сатана не може да има тъй свободен път, за да въведе измамите си и да върже души в заблуденията си, ако предупрежденията, изобличенията и съветите на Божия Дух бъдат взети под внимание.“ Selected Messages, книга 1, 48.

Докато привеждаме това към заключение, когато сестра Уайт казва, че нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен да не забравим Господното водителство, аз казвам, че Господното водителство, за което тя говори, е историята от времето на забавянето до затворената врата — историята, представена чрез израза „Среднощният вик“. Нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен да не забравим как Господ ни е водил в преживяването на Среднощния вик, а също и ученията, свързани с това водителство. Ученията, които са породили това преживяване, са трите времеви пророчества, които започват с датите, дадени на Уилям Милър от ангела Гавриил. Нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен да не забравим тези учения, включително 2520, които породиха преживяването на Среднощния вик, докато Господ водеше милеритите през кулминацията на Вечното благовестие.

„Едно нещо е сигурно: онези адвентисти от седмия ден, които заемат мястото си под знамето на Сатана, най-напред ще се откажат от вярата си в предупрежденията и изобличенията, съдържащи се в Свидетелствата на Божия Дух.“

Ако отхвърляте Основите, вие отхвърляте Духа на пророчеството. Ако отхвърляте Духа на пророчеството, вие отхвърляте Основите. Те вървят заедно. Където няма Дух на пророчеството, няма видение.

Призивът към по-голямо посвещение и по-святата служба се отправя и ще продължи да се отправя. Някои, които сега изричат внушенията на Сатана, ще дойдат на себе си. Има хора на важни отговорни постове, които не разбират истината за това време. На тях вестта трябва да бъде предадена. Ако я приемам, Христос ще ги приеме и ще ги направи съработници заедно с Него. Но ако откажат да чуят вестта, ще застанат под черното знаме на княза на тъмнината.

„Поръчано ми е да кажа, че скъпоценната истина за настоящото време се открива все по-ясно и по-ясно на човешките умове. В особен смисъл мъжете и жените трябва да ядат плътта на Христос и да пият Неговата кръв. Ще има развитие на разбирането, защото истината е способна на постоянно разгръщане. Божественият Източник на истината ще влиза във все по-близко и още по-близко общение с онези, които продължават да Го познават. Когато Божият народ приема Неговото слово като небесния хляб, те ще знаят, че излизанията Му са приготвени като утрото. Те ще приемат духовна сила, както тялото приема физическа сила, когато се яде храна.

„Ние не разбираме дори наполовина Господния план, като изведе израилевите чедата от египетското робство и ги води през пустинята в Ханаан.“

„Когато съберем божествените лъчи, сияещи от евангелието, ще придобием по-ясно разбиране за юдейската система и по-дълбока признателност за нейните важни истини. Нашето изследване на истината е още непълно. Събрали сме само няколко лъча светлина. Онези, които не са всекидневни изследователи на Словото, няма да разрешат проблемите на юдейската система. Те няма да разберат истините, преподавани чрез храмовото служене. Божието дело се възпрепятства от светско разбиране за Неговия велик план. Бъдещият живот ще разкрие значението на законите, които Христос, обвит в облачния стълб, даде на Своя народ.“ Spalding and Magan, 305, 306.

Онези адвентисти, които приемат белега на звяра, заставайки под знамето на Сатана, първо отхвърлят Духа на пророчеството.

В този пасаж има две категории: онези, които продължават да познават Господа, продължават да ядат Неговата плът и да пият Неговата кръв, и продължават да изследват Божието Слово, и онези, които не правят това. Развитието на истината не е завършено; те ще имат да кажат неща за службата на Светилището, които още не са били казани. Те ще подчертаят промяната на домостроителството във времето на Христос, предобразяваща промяната в милеритското време, сочеща напред към домостроителството, когато Христос преминава от Съда над мъртвите към Съда над живите. Те ще имат да кажат неща за Светилището и за това как Господ отбелязва Своите движения в тези промени на домостроителствата чрез изливането на Своя Дух.

Още няколко цитата и почти приключихме.

Тези адвентисти от седмия ден, които отхвърлят Среднощния вик, отпадат от пътя, отхвърляйки водителството на Господа и доктриналните учения, които изграждат историята на Среднощния вик. От това трябва да се боим — да отхвърлим тези учения и да не разберем това преживяване. Постъпвайки така, ние отхвърляме Духа на пророчеството.

Сестра Уайт поставя своя печат на одобрение върху 2520. Ние ще покажем как тя поставя своя печат на одобрение и върху други истини на Таблото от 1843 година.

В края на света, когато всичко това достигне до кулминацията на Вечното благовестие в нашата история, адвентизмът ще бъде изправен пред тристепенния процес на изпитване, който е бил предизобразен, както се вижда в опитността на Уилям Милър.

Уилям Милър допусна три грешки: (1) Той отхвърли Среднощния вик и падна от пътеката към нечестивия свят долу. (2) След това се довери на човешко влияние — Джошуа Хаймс. (3) Той отхвърли съботата.

Възникна въпрос: „Отхвърли ли той съботата или Светилището?“ Учението, което през онзи период се промени от светилището на Земята към Светилището на Небето, може да не е било напълно схванато от Милър. Когато Елън Уайт бе въведена в Пресвятото място, тя видя Десетте заповеди в ковчега на завета и заповедта за съботата имаше свят блясък около себе си.

Това, което Милър отхвърли, беше Божият закон — съботата. И тъй, Милър отхвърли Среднощния вик, после се опря на плът, а след това прие белега на звяра. Това се повтаря в края на света.

Свидетелства, том 5, стр. 211: „Тук виждаме, че църквата — светилището на Господа — бе първата, която почувства удара на Божия гняв. Старите мъже, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие.“

Тя коментира Езекиил 8 и 9, запечатването. Сестра Уайт казва, че запечатването в Езекиил 9 е същото като запечатването в Откровение 7. Тя говори за времеви период на запечатването на 144 000. Тя казва, че онези, които е трябвало да бъдат пазители, са измамили повереното им доверие.

„Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божиата сила, както в предишните дни. Времената са се променили.“ Първата им грешка бе да се противопоставят на Среднощния вик, като казваха: „Това, което се е случило в тази история на Среднощния вик, не се повтаря.“

Те се отклоняват от пътя.

„Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да направи добро, нито ще направи зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом греховете му. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които усещат справедливото отмъщение на оскърбения Бог. Мъже, девойки и малки деца всички загиват заедно.“ Свидетелства, том 5, 211.

Йеремия, говорейки за втория неуспех на Уилям Милър, каза: „Така казва Господ: Проклет да е човекът, който се уповава на човек и прави плътта своя мишца, и чието сърце се отдалечава от Господа.“ Йеремия 17:5. Ако се уповаваш на човек, сърцето ти се отдалечава от Господа.

Първото отхвърляне в края е Среднощният вик, повторение на проявлението на Божиата сила. Второто е упованието на плът. Третото е Неделният закон.

Могат да съществуват само две категории. Всяка страна е ясно белязана — или с печата на живия Бог, или с белега на звяра или на неговия образ. Всеки син и всяка дъщеря на Адам избират или Христос, или Варава за свой предводител. И всички, които застават на страната на неверните, стоят под черното знаме на Сатана и са обвинени, че отхвърлят Христос и се отнасят към Него с презрение. Те са обвинени, че съзнателно разпъват Господа на живота и славата. Review and Herald, 30 януари 1900 г.

Едно е сигурно: онези адвентисти от седмия ден, които заемат своето място под знамето на Сатана, най-напред ще се откажат от доверието си в Духа на пророчеството.

Адвентизмът повтаря тристепенния процес на изпитване, в който Уилям Милър се провали. Но ангели очакват да възкресят Милър и да го отвеждат у дома при неговия Спасител. За адвентистите, които приемат белега на звяра, това не са ангелите, които ги очакват.

Отново и отново ми е било показано, че миналите преживявания на Божия народ не бива да се считат за мъртви факти. Не бива да се отнасяме към записа на тези преживявания така, както бихме се отнесли към миналогодишен алманах. Този запис трябва да се пази в ума, защото историята ще се повтори. Publishing Ministry, 175.

Защо е необходимо да помним Среднощния вик? Защото историята ще се повтори. В тази история вестта, която ще предизвика пресяването, е 2520 и 2300; поради това хора ще бъдат изведени от църквите.

Но дали тази история, Среднощният вик, действително ще се повтори, или е просто някаква история? Обърнете внимание на следния следващ цитат:

Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой чувстват душевни мъки, за да ги пробудят? Какъв глас може да достигне до тях? Умът ми бе пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да го посрещнете.“ Но някои ще са забавили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлен. Review and Herald, February 11, 1896.

Историята на Среднощния вик се повтаря до най-малката подробност.

Елън Уайт разбираше, че 2520 е валидно времево пророчество и че Господ го използва, за да предизвика времето на забавянето, разочарованието, което създаде преживяването, подготвило мъже и жени да пристъпят чрез вяра с Христос в Пресветото място.

Още не сме се опитали да докажем 2520 от Библията. В това изследване на двете таблици на Авакум най-напред искаме ясно да установим, че Елън Уайт подкрепя тези учения, които днес се отхвърлят от адвентизма; след това ще преминем към библейското изследване.